अथ दशमीमाह। "शुचिमर्कैर्बृहस्पतिम् [३]। अध्वरेषु नमस्यत। अनाम्योज आचके" इति। हे ऋत्विजः शुचिं शुद्धं बृहस्पतिम् अध्वरेषु यागेष्वर्कैः अर्चनैः सह नमस्यत नमस्कुरुत। तस्य बृहस्पतेः प्रसादात् अहम् अनामिकस्याप्यवशं ओजो बलम् आचके सर्व्वतः प्राप्नवानि। अयं मन्त्रः बार्हस्पत्ये कर्म्मणि द्रष्टव्यः॥

अथैकादशीमाह। "या धारयन्त देवा सुदक्षा दक्षपितारा। असुर्य्याय प्रमहसा" इति। देवाः सर्व्वेऽपीन्द्रादयो देवाः सुदक्षा सुष्ठु दक्षौ कुशलौ दक्षपितारा दक्षस्य कर्म्मणः पालकौ यौ मित्रावरुणौ प्रमहसा प्रकृष्टेन तेजसा असुर्य्याय असुरसम्बन्धिने विनाशाय धारयन्त चित्ते धृतवन्तः मित्रावरुणावेव असुरान् विनाशयत इत्येवं निश्चितवन्तः। अयं मन्त्रो मित्रावरुणशस्त्रे अन्तर्भावनीयः॥

अथ द्वादशीमाह। "स इत्सेति सुधित ओकसि स्वे। तस्मा इडा पिन्वते विश्वदानी। तस्मै विशः स्वयमेवानमन्ति। यस्मिन् ब्रह्मा राजनि पूर्व्व एति" इति। यस्मिन् राजनि इन्द्रे ब्रह्मा बृहस्पतिः पूर्व्व एति पुरतो गच्छति। स इत् स एव इन्द्रो राजा स्वे स्वकीये ओकसि स्थाने सुधितः सुखं प्राप्तः सन् सेति सीदति। तस्मै राज्ञे इडा धेनुः विश्वदानी सर्व्वदा प्रीतिं जनयति तस्मै राज्ञे विशः प्रजाः स्वयमेवानमन्ति वशी भवन्ति। अत्र राजशब्देनेन्द्रो मनुष्यो वा विवक्षितव्यः। अयं मन्त्रो बार्हस्पत्ये कर्म्मणि द्रष्टव्यः॥